АБАСРА/ЦЦА. Абасраць самога сябе.

АБАСРА/ЦЬ. Забрудзіць што-неб., серучы на яго (хочучы таго, ці не).

АБАСЦА/ЦЦА. Абасцаць самога сябе.

АБАСЦА/ЦЬ. Абмачыць каго ці што сцучы на яго (хочучы, ці не).

АБГАЎНЯ/ЦЦА. Абгаўняць сябе самога.

АБГАЎНЯ/ЦЬ. Вобразна: аббрудзіць; абпаскудзіць каго ці што.

АБДРЫ/СТАНЫ і АБДРЫСТА/НЫ. Той, на каго надрысталі.

АБДРЫСТА/ЦЦА. Абдрыстаць сябе.

АБДРЫСТА/ЦЬ. Надрыстаць на каго (што).

АБКА/КАНЫ. (Дзіц.) Абасраны.

АБКА/КАЦЦА. (Дзіц.) Абасрацца.

АБКА/КАЦЬ. (Дзіц.) Абасраць.

АБСЮ/СЯНЫ. (Дзіц.) Абасцаны.

АБСЮ/СЯЦЦА. (Дзіц.) Абасцацца.

АБСЮ/СЯЦЬ. (Дзіц.) Абасцаць.

АБ'ЯБА/ЦЬ -бу, -беш, каго. -- Абдурыць.

АДПІЗЬДЗЯ/ЧЫЦЬ, -чу, -чыш, -чыць; зак. Набіць, адхвастаць каго.

АПІЗЬДЗЯ/ЧЫЦЬ, -чы, -чыш, -чыць; зак. Выцяць, аплявушыць каго. Чым.

БЗДНУ/ЦЬ, -ну, -неш, -не; і БЗЬДЗІ/КНУЦЬ, -ну, -неш,-не. Аднакр. зак. ад "бзьдзець". "Дзедка перднўў, бабка бзднула, вот і хатка патанула" (нар. каз.)

БЗДУ/Н, -а, -ы; м. – Той, хто бзьдзіць; а так сама гавораць, калі хочуць зьняважыць, пра таго, хто гаворыць, а ня робіць.

БЗЬДЗЕ/НЬНЕ, -я; н. – Дзеяньне паводле значэньня дзеясл. бзьдзець.

БЗЬДЗЕ/ЦЬ – Бязгучна выпускаць страўнікавыя ґазы.

БЗЬДЗІ/НЫ, -н(аў); адз. няма – Страўнікавыя ґазы, іхны смурод.

БЗЬДЗЮ/ХА, -і; памянш.: БЗЬДЗЮ/ЧКА і БЗЬДЗЮ/ШКА, -і. Жанчына бздун.

БЗЬДЗЮХА/, -і/, і; ж. заал. Сьмярдзючы жучрок; сьмярдзючка.

БЛЯДЗЬ, -і. Памянш.: БЛЯДЗЮ/ШКА, -і. ж. (Лаянка). Распусьніца; прастытутка.

БЛЯДУ/Н, -а/, -ы. Памянш. БЛЯДУНО/К, -нка, -нкі; м. Бабнік, распусьнік.

ВЫ/БЗЬДЗЕЦЦА, -зджуся, -зьдзішся, -зьдзіцца. Вызваліцца бяз гуку ад страўнікавых ґазаў.

ВЫ/БЛЯДАК, -дка, -дкі; м. Дзіця блядзі.

ВЫ/ПЕРДЗЕЦЦА, -джуся, -дзішся, -дзіцца. Пазбавіцца ад страўнікавых ґазаў перздзячы.

ВЫ/СРАНЫ, -ая, -ае. Дзеяпрым. зал. ад "высраць".

ВЫ/СРАЦЦА, -серуся, -серашся, -серацца. Выпаражніцца ад калу.

Слоўнічак пазаслоўнікавых слоў

(Скл. Янка Золак<=Антон Даніловіч)

South River, New Jersey, 1983

16 с. Накл. 11.

ВЫ/СРАЦЬ, -серу, -сераш, -сера. Серучы, вывесьці што-неб. З сябе. “Наш Міколка сёньня гліста высраў”.

ВЫ/СЦАЦЦА, -цуся, -цышся, -цыцца. Выпусьціць з сябе мачу.

ВЫ/ЕБАНЫ, -ая, -ае. Дзеяпрым. зал. пр. Той, з кім хтось выканаў палавы акт.

ВЫ/ЕБАЦЬ, -бу, -беш, -бе; каго. Выканаць з кім палавы акт.

ГАЎНАЕ/Д, -а, -ы; м. -КА, -і; ж. - Скупы (-ая); скнара. “У гэтага гаўнаеда і зімою лёду не пазычыш, ні то што”.

ГАЎНО/, -а; н.; мн. няма; вульг. — 1. Страўнікавыя выпаражненьні адыходу харчоў. 2. Што-неб. дрэннае, няпрыгоднае для ўжытку. 3. Абразьлівая ці зьняважлівая мянушка чалавека.

ГАЎНЮ/К, -а/, -і/; м. — Абразьлівая мянушка асобы мужчынскага роду.

ГАЎНЮ/ХА, -і; ж. ГАЎНЮ/(Я)ЧКА, -і. -- Абразьлівая мянушка жанчыны і дзяўчыны.

ГАЎНЮ(Я)ЧО/К, -ю(я)чка/, -ю(я)чкі/; м. — Зьмяншальнае да гаўню(я)к.

ГАЎНЯ/К, -а, -і; м. — 1. Кавалак цьвёрдага гаўна. 2. Тое-ж, што і ‘гаўнюк’.

ГАЎНЯ/ЦЬ, -яю, -яеш, -яе. Брудзіць, паскудзіць каго (што). “Не гаўняй, а лепей "барыню” сыграй” — кажуць таму, хто яўна паклёпнічае.

ДЖЫ/НДЖЫК, -а, -і; м. — Напоўвульгарнае слова, якім называюць мужчынскі плоцьцевы ворган. “Ну й джынджык у яго, як у малога!”

ДРЫСТА/НЬНЕ; м. Дзеяньне паводле дзеяслова 'дрыстаць'.

ДРЫСТА/ЦЬ, -ышчу, -ышчаш, -ышча; незак. Срáць рэдкім, маючы развальненьне.

ДРЫСТА/ЧКА, ж. Развальненьне.

ДРЫСТУ/Н, -а, -ы; м. Той, хто дрышча.

ДРЫСТУНО/К, -нка, -нкі; м. Памяншальная форма ад 'дрыстун'.

ДРЫСТУХА, -і; ж. Жаночая форма ад 'дрыстун’.

ДРЫСТУ/ШКА, -і; ж. Памяншальная форма ад 'дрыстуха'.

ЕБАТНЯ/, -і; мн. няма. 1. Тое, што і 'ебля'. 2. Бесталковая валтузьня.

Е/БЛІНЫ, -аў; адз. няма. Ебля.

Е/БЛЯ, -і; ж. Плоцьцевы акт.

ЁБАР, -а, -ы; м. Хто (многа) ябе.

ЖО/ПА, -ы; ж. (3 рас.) Срака.

ЗАПІ/ЗЬДЗІЦЬ. Тое, што і 'сьпізьдзіць'.

ЗАПІЗЬДЗІ/ЦЬ, -зджу/, -зьдзі/ш, -зьдзі/ць. Тое што і 'апізьдзячыць'.

ЗАПІЗЬДЗЯ/ЧЫЦЬ, -чу, -чыш, -чыць. Глядзі 'запі/зьдзіць' і 'запізьдзі/ць'.

ЗАПЯРДЗЕ/ЦЬ, -джу, -дзіш, -дзіць. Пачаць 'пярдзець'.

ЗАСІРА/ЦЦА, -юся, -ешся, -ецца. Абсірацца.

ЗАСІРА/ЦЬ, -ю, -еш, -е. Абсіраць.

ЗАСЁРА, -ы; аг. Хто многа (часта) сера.

ЗАСРА/НЕЦ, -а, -ы; м. 1. Хто засіраецца. 2. Ні да чаго ня здатны (абразьліва).

ЗАСРА/НКА, -і; ж. Жанчына-засранец.

ЗАСРА/НЫ, -ая, -ае. Хто засраўся або каго засралі (у дакладным і пераносным сэнсе).

ЗАСРА/ЦЦА, -сяруся, -серашся, -серацца. Засраць сябе.

ЗАСРА/ЦЬ, -сяру, -сераш, -сера. 1. Забрудзіць што-неб. гаўном. 2. Забрудзіць наагул.

ЗАСЦА/ЦЦА, -сцуся, -сцышся, -сцыцца. Абмачыцца сцыкамі.

ЗАСЦА/ЦЬ, -цу, -цыш, -цыць. Абмачыць што сцыкамі.

ЗАСЦЫ/КА, -і; аг. Абраза; хто сцыцца.

ЗАЯБА/НЕЦ, -нца,-нцы; м. ЗАЯБА/НКА, -нкі; ж. ЗАЯБА/НЫ, -ая, -ае і ЗАЁБА, -ы; аг. Ужываюцца як абраза і лаянка.

ЗГАЎНЯ/НЫ, -ая, -ае. Дзеяпрым. зак. пр. ад 'згаўняць'.

ЗГАЎНЯ/ЦЬ, -яю, -яеш, -яе. Сапсаваць.

КА/КА, -і; ж. (Дзіц.) Бруд; гаўно.

КА/КАЦЬ, -каю, -каеш, -кае. (Дзіц.) Сраць.

КУ/РЫЦА. -ы; ж. Ужыв. зам. 'пізда'.

МАЛАФЕ/ЙКА, -і; мн. мяма. Семявадкасьць.

МАНДА/, -ы; мн. няма; ж. Ужываецца зам. 'пізда' і як лаянка, абраза.

МАНДАВО/ШКА, -і; ж. Ужываецца, звычайна, як лаянка, а ў мн. ліку (мандавошкі) абазначае назву вэнэрычнай хваробы.

НАБЗЬДЗЕ/ЦЬ, -джу, -дзіш, -дзіць. Аднакр. зак. ад 'бзьдзець'.

НАДРЫСТА/ЦЬ -ышчу, -ышчаш, -ышча. Аднакр. зак. ад 'дрыстаць'.

НАПЯРДЗЕ/ЦЬ, -джу, -дзіш, -дзіць. Аднакр. зак. ад 'пярдзець'.

НАСРА/ЦЬ, -сяру, -сераш, -сера. Аднакр. зак. ад 'сраць'.

НАСЦА/ЦЬ, -цу, -цыш, -цыць. Аднакр. зак. ад 'сцаць'.

НАЯБА/ЦЦА, -буся, -бешся, -бецца. Здаволіцца ебляю.

ПАДАСРА/ЦЬ, -сяру, -сераш, -сера. Напаскудзіць каму (у пераносным сэнсе).

ПАДАСЦА/ЦЬ, -сцу, -сцыш, -сцыць. Падмачыць што-неб., сцучы пад яго.

ПАДГАЎНЯ/ЦЬ, -ю, -еш, -е. Тое, што 'падасраць'.

ПАДПІ/ЗЬДЗІЦЬ, -і/зджу, -і/зьдзіш, -і/зьдзіць і ПАДПІЗЬДЗІ/ЦЬ, -зджу/, -зьдзі/ш, -зьдзі/ць. Украсьці што, сьпі/зьдзіць.

ПАД'ЯБА/ЦЬ, -бу, -беш, -бе; ПАД'ЯБНУЦЬ, -ну, -неш, -не і ПАД'ЯБЦІ/, -бу, -беш, -бе. Паддзець, падкалоць словамі.

ПЕ/ЦЬКА, -і, -і; ж. — Напоўвульгарнае слова. Тое, што і 'джынджык'. "А ў мяне большая пецька, як у цябе!"

ПІЗДА/, -ы; ж. Плоцьцевы орган жанчыны ці самкі наагул. Таксама: лаянка, абраза.

ПІЗДАНУ/ЦЬ, -ну, -неш, -не. Выцяць.

ПІЗДАРВА/НЕЦ, -нца, -нцы; м. ПІЗДАРВА/НКА, -і; ж. Лаянка-абраза.

ПІЗЬДЗІЦЬ, -джу, -дзіш, -дзіць. Красьці.

ПІЗЬДЗЕ/(І/)ЦЬ, -джу/, -дзі/ш, -дзі/ць. Хлусіць.

ПІЗЬДЗЮ/К, -ЮЧО/К, -а, -і; м. Лаянка.

ПІЗЬДЗЮ/ЛЯ, -і; ж. Аплявуха.

ПІЗЬДЗЮ/ХА, -і; ж. –ДЗЮ/ШКА, і; ж. Звычайная лаянка-абраза.

ПІ/ЧКА, -і; ж. ПУ/ЧКА, -і; ж. (З жыдоўскае) Пізда.

ПО/СІК, -а, -і; м., паўвульг. Плоцьцевы орган самца жывёлы (барана, кнораза і г. д.).

ПУ/ТА, -а, -ы; н. Акрамя звычайнага значэньня, абазначае вялікі плоцьцевы орган.

ПЯРДЗЕ/ЦЦА. Зваротная форма ад ‘пярдзець’. “Нешта мне пярдзіцца сёньня”.

ПЯРДЗЕ/ЦЬ, -джу, -дзіш, -дзіць. Гучна выпускаць страўнікавыя ґазы.

ПЯРДУ/Н, -а, -ы; м. –НО/К, -нка; -нкі/; м. Той, хто пярдзіць; а таксама лаянка-абраза.

ПЯРДУ/ХА, -і; ж. –ДЗЮ/ШКА, -і; ж. Жаночая форма ад ‘пярдун’.

ПЯРДЗЕ/НЬНЕ, -ня; мн. няма. Гучнае выпусканьне страўнікавых ґазаў.

РАЗ’ЁБА, -ы; ж. і РАЗ’ЯБА/Й, -я, -і; м.; і РАЗ’ЯБА/НЕЦ, м., -НКА, -і; ж. — Лаянка.

РАСПЯРДЗЕ/ЦЦА, -джуся, -дзішся, -дзіцца. “Чаго ты наеўся, што так распярдзеўся?”

СІ/КША, -ы; ж. Зьневаж. зварот да малое дзяўчыны: сцыкуха.

СРА/КА, -і; ж. Задніца; адтуліна, праз якую выходзіць кал (гаўно).

СРА/ЦЦА. Зваротная форма ад ‘сраць’. “Кажуць, што наеўшыся гніліц лёгка серацца.”

СРА/ЦЬ, сяру, сераш, сера. Выпаражняцца.

СЦА/ЦЦА, сцуся, сцышся, сцыцца. Хварэць на нятрыманьне мачы. “Вялікі ўжэ, а сцыцца”.

СЦА/ЦЬ, сцу, сцыш, сцыць. Мачыцца. Выпускаць мачу (сцыкі).

СЦЫ/КА, -і, і; аг.; СЦЫКУ/Н, -а, -ы; муж. СЦЫКУ/ХА, -і; -і; і ж. — 1. Асоба, якая хварэе на нятрыманьне мачы падчас сну — сцыцца. 2. Асоба, якая часта мочыцца (сцыць). 3. Ужываецца пры жаданьні зьняважыць каго-небудзь.

СЦЫ/КІ, -аў; і адз. няма; вульгар. — Мача.

СЮ/КАЦЬ і СЮ/СЯЦЬ. (Дзіц.) Сцаць.

СЮ/СІ, -сяў; адз. няма. Сцыкі.

СЯРУ/Н, -а, -ы; м. СЯРУ/ХА, -і; ж. і СЯРУ/ЦЬКА, -і; аг.; зьняваж. Асоба, якая серацца або сера шмат.

ХУЙ, -я, -і; м. Мужчынскі плоцьцевы орган. Ён жа: МУДА/К і інш. назовы.

ЦЭ/ЛКА, -і; ж. Дзяўчына-цнотка.

ЯБА/КА, -і; м. і ЯБА/ЙЛА, -ы; м. Ёбар.

ЯБА/ЛА, -ы; н. Хуй.

ЯБА/ЦЦА, ябуся, ябешся, ябецца. Зваротная форма ад ‘ябаць’.

ЯБА/ЦЬ, ябу, ябеш, ябе (каго). Мець плоцьцевыя зносіны з кім-н.

ЯБЛІ/ВЫ, -ая, -ае. Похатлівы.

ЯБУ/Н, -а, -ы. Ёбар.

ЯБУНЦЫ/, мн.; адз. ябунец (?). Прышчыкі на твары ў падлетка.

ЯБУ/ХА, -і; ж. Яблівая.

ЯЛДА/, -ы; ж. мн. няма; і ЯЛДА/К, -а, -і; м. Назовы хуя.